РЕШЕНИЕ

№ 1643 дата 11 октомври 2019г. гр.Бургас

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – Бургас, XVI-ти състав,
в публично заседание на 19 септември 2019 год., в следния състав,

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПАВЛИНА СТОЙЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. ДАНИЕЛА ДРАГНЕВА
2. ВЕСЕЛИН ЕНЧЕВ

Секретар: Сийка Хардалова
Прокурор: Дарин Христов

разгледа докладваното от съдия СТОЙЧЕВА
адм.дело **№ 799** по описа за **2019год.** и за да се произнесе
взе предвид следните обстоятелства:

Производството е по реда на чл.185 и сл. от АПК, вр. с чл. 191, ал. 2 от АПК.

Образувано е по протест на прокурор от Окръжна прокуратура гр.Бургас против разпоредбите на чл.20, ал.2, чл.24, ал.2, чл.24, ал.3, чл.32, ал.1, ал.2 и ал.3, чл.33, ал.3, т.1, чл.37, ал.2, т.1 и чл.37, ал.2, т.4 от Наредба № 17 за управление на горските територии на Община Руен, приета с Решение № 143/29.11.2012г. на Общински съвет – Руен по Протокол № 15/29.11.2012г. Иска се отмяна изброените правни норми на подзаконовия нормативен акт, като протестиращият прокурор излага доводи досежно тяхното противоречие с нормативен акт от по-висока степен. Претендира разноски.

В съдебно заседание прокурор от Окръжна прокуратура – Бургас поддържа подадения протест на сочените в него основания.

Ответникът Общински съвет – Руен не изпраща представител.

Съобщението за постъпилия протест е обявено по реда на чл.181, вр. чл.188 от АПК. По делото не са встъпили заинтересовани страни по смисъла на чл.189, ал.2 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.186, ал.1 от АПК правото на оспорване на подзаконов нормативен акт принадлежи на гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. На основание чл.186, ал.2 от АПК прокурорът може да подаде протест срещу подзаконов нормативен акт, а според чл.187, ал.1 от АПК подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорени без ограничение във времето.

Разгледан по същество протестът е основателен.

Наредба № 17 за управление на горските територии на Община Руен е приета с Решение № 143/29.11.2012г. на Общински съвет – Руен, обективирано в Протокол № 15/29.11.2012г., като производството е инициирано с внасяне на предложение от кмета на Община Руен, обективирано в докладна записка изх.№ Обс-98/23.11.2012г. за приемане на Наредба за управление на горските

територии на Община Руен, ведно с проект на подзаконовия нормативен акт. Наредбата е приета на заседание на Общинския съвет, проведено на 29.11.2012г., видно от Протокол № 15/29.11.2012г.

Служебната проверка на съда относно спазването на процесуалните правила за приемане на подзаконовия нормативен не установи допуснати съществени нарушения, както на законовата регламентация, предвидена с нормите на чл. 75 - 79 от АПК, така и на общите правила, съдържащи се в Глава Трета на ЗНА, към които препраща чл. 80 АПК.

Спорът по делото касае материалното съответствие на оспорените разпоредби с нормативен акт от по-висока степен.

Оспорен е чл.20, ал.2 от Наредбата, съгласно който *„Ползванията от горските територии на общината са възмездни.“*, като според ал. 1 на същия член, ползвания от горските територии на общината са ползването на дървесина и ползването на недървесни горски продукти. Оспорени са също така чл.24, ал.2 и ал.3 от Наредбата, като съгласно ал.2 *„Ползвания на недървесни горски продукти, когато представляват стопанска дейност, се извършва само, ако това е предвидено в утвърден горскостопански план и се извършват при условия и ред, указани в писмено позволително, издадено след заплащане по одобрен от Общинския съвет ценоразпис.“*, а ал.3 на разпоредбата предвижда, че *„Размерът на цените за недървесни горски продукти, добити от гори общинска собственост, се определят с решение на Общинския съвет.“*. Съгласно чл.120, ал.5 от Закона за горите *„Ползването на недървесни горски продукти от горските територии - държавна и общинска собственост, по ал. 1, т. 1 и 3 се извършва по реда на наредбата по чл. 95, ал. 1.“*. С нормата на чл.95, ал.1 от ЗГ законодателят е предоставил компетентност на Министерския съвет на Република България да приеме наредба за определяне на условията и реда за възлагане на дейностите в горските територии – държавна или общинска собственост. Такъв нормативен акт е приет с ПМС № 316 от 24.11.2011г., обн.в ДВ, бр. 96 от 6.12.2011г., респ същият е част от действащата нормативна уредба. Съгласно чл.1, ал.1 от Наредбата по чл.95, ал.1 от ЗГ, приета от МС *„С наредбата се определят условията и редът за възлагане изпълнението на дейности в горските територии – държавна и общинска собственост, и за ползване на дървесина и недървесни горски продукти.“ т.е.* регламентирането на тези обществени отношения е предоставено в компетентността на друг орган - Министерския съвет на Република България, а не на общинските съвети. Видно е, че към момента на приемане на местната Наредба за управление на горските територии на Община Руен – 29.11.2012г., наредбата по чл.95, ал.1 от ЗГ - Наредба за условията и реда за възлагане изпълнението на дейности в горските територии - държавна и общинска собственост, и за ползването на дървесина и недървесни горски продукти, е била действащ нормативен акт, уреждащ същите обществени отношения като тези по чл.20, ал.2 и чл.24, ал.2 и ал.3 от местната Наредба, което обстоятелство не е било съобразено от Общински съвет Руен. Ясното разграничение на правомощията между централната изпълнителна власт и органите на местно самоуправление, което е направил законодателят с приемане разпоредбата на чл.120, ал.5 от Закона за горите, обосновава правния извод, че общинският съвет няма компетентност да урежда ползването на дървесината и недървесните горски продукти, включително по отношение на горите - общинска собственост, с оглед на което цитираните норми на чл.20, ал.2, както и на чл.24, ал.2 и ал.3 от Наредбата за

управление на горските територии на Община Руен се явяват нищожни поради липса на компетентност за тяхното приемане.

Следващите оспорени разпоредби са тези на чл.32, ал.1, ал.2 и ал.3 от Наредбата. Съгласно ал.1 на посочената разпоредба *„Кметът на Общината със заповед може временно, за срок до три месеца, да ограничи или да забрани достъпа до определена горска територия: 1.с цел опазването и защитата на горските територии и дивеча; 2.в интерес на здравето и безопасността на гражданите.“*, като съгласно ал.2 *„Заповедта по ал.1 се оповестява публично на интернет страницата на Общината и на информационното табло в сградата на Общината.“*, а разпоредбата на ал.3 регламентира, че *„Въз основа на заповедта по ал.1 кметството, по чиято инициатива е ограничен достъпът до горската територия, поставя бариери или обозначителни табели.“*. Същевременно разпоредбата на чл.146, ал.1 от ЗГ предвижда, че *„Директорът на регионалната дирекция по горите със заповед може временно, за срок до три месеца, да ограничи или да забрани достъпа до определена горска територия:1. с цел опазването и защитата на горските територии и дивеча; 2. в интерес на здравето и безопасността на гражданите.“*. От цитираната правна норма се установява, че временното ограничаване или забрана за достъп до определена горска територия е в правомощията на директора на Регионалната дирекция по горите, а Общината, като собственик на горската територия, може само да направи предложение за издаването на заповед за това, но не е в правомощията на кмета, като представляващ Общината да издава заповед за ограничаване или забраняване на достъпа до определена горска територия. При наличието на изрична правна регламентация в Закона за горите досежно ограничаването на достъпа до горски територии, Общински съвет Руен незаконосъобразно е възложил правомощия на кмета на общината по отношение на ограничаването или забраната на достъпа до горските територии – общинска собственост, поради което цитираните разпоредби се явяват в противоречие с нормативен акт от по-висока степен и на това основание следва да бъдат отменени.

Следващата оспорена разпоредба е тази на чл.33, ал.3, т.1 от Наредбата, съгласно която *„Движението на превозните средства по ал.1, когато не е свързано с изпълнение на горскостопански, селскостопански или ловностопански дейности, е допустимо само когато: 1. е дадено разрешение за това от Кмета на Общината или от Кметове на кметства.“*. Същевременно, разпоредбата на чл.148, ал.3, т.1 от ЗГ предвижда, че движението на превозните средства по ал.1, а именно товарни превозни средства и пътни превозни средства с животинска тяга, когато не е свързано с изпълнение на горскостопански, селскостопански или ловностопански дейности, е допустимо само когато е дадено разрешение за това от директора на Регионалната дирекция по горите или от оправомощено от него длъжностно лице. Тук отново е видно, че правомощие на кмета на общината да издава такова разрешение не е предвидено в закона, респ. протестираната разпоредба от Наредбата е в пряко противоречие със законовата регламентация, сочеща друг компетентен административен орган, което обуславя материалната й незаконосъобразност и е основание за отмяната й.

Оспорена е също така и нормата на чл.37, ал.2, т.1 и т.4 от Наредбата, съгласно която *„Право на строеж върху поземлени имоти в горски територии без промяна на предназначението на територията се учредява за*

изграждане на: 1. стълбове за въздушни електропроводи; ….4. подземни електропроводи, надземни и подземни проводи за хидротехнически съоръжения, нефтопроводи, топлопроводи, газопроводи, нефтопродуктопроводи, водопроводи, канализации, кабели и други елементи на техническата инфраструктура.“. Според чл.152, ал.1 от Закона за горите, строителство в горските територии без промяна на предназначението се допуска само за изграждане на обекти по чл.54, ал.1, като съгласно ал.2 строителството на обекти по ал.1 се разрешава при условията и по реда на ЗУТ и на наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на земеделието, храните и горите. Съгласно чл. 54, ал. 1, т. 1 от ЗГ, в редакцията на ДВ бр. 58 от 2017г., право на строеж върху поземлени имоти в горски територии без промяна на предназначението на територията се учредява за изграждане на: *„….1.стълбове за въздушни електропроводи;…. 4.нефтопроводи, топлопроводи, газопроводи, нефтопродуктопроводи, надземни и подземни проводи за хидротехнически съоръжения за производство на електрическа енергия.“*. С изменението на Закона за горите с ДВ бр.83 от 2018г. обаче чл.54, ал.1, т.1 и т.4 са отменени и с оглед сега действащата нормативна уредба, същите не представляват основание за право на строеж върху поземлени имоти в горски територии без промяна на предназначението на територията, поради което Наредбата следва да бъде отменена и в тази нейна част.

Съобразно този изход на процеса претендираните от Окръжна прокуратура Бургас разноски по обявяване на оспорването в Държавен вестник следва да бъдат присъдени в размер на 20лв.

На основание изложените мотиви и чл.193, ал. 1 от АПК, Бургаският административен съд, XVI-ти състав,

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на разпоредбите на чл.20, ал.2, чл.24, ал.2 и ал.3 от Наредба № 17 за управление на горските територии на Община Руен приета с Решение № 143/29.11.2012г. на Общински съвет – Руен по Протокол № 15/29.11.2012г.

ОТМЕНЯ разпоредбите на чл.32, ал.1, ал.2 и ал.3, чл.33, ал.3, т.1, чл.37, ал.2, т.1 и т.4 от Наредба № 17 за управление на горските територии на Община Руен приета с Решение № 143/29.11.2012г. на Общински съвет – Руен по Протокол № 15/29.11.2012г.

ОСЪЖДА Община Руен да заплати на Окръжна прокуратура Бургас сумата от 20лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се разгласи по реда на чл.194 от АПК при неподаване на протест или ако той е отхвърлен.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: